

Så föddes Vänföreningen Portee - Vänföreningen Portees grundare Lotta Elf berättar

Att det blev just Portee är till stora delar en slump, eller så var det kanske en mening?

Jag befinner mig i början av 2000-talet i Gambia, där jag sedan några år tillbaka var involverad i ett skolutbyte mellan "min" skola i Sverige och en grundskola i Gambia. Skoldagen hade just avslutats och vi står på vägen för att vänta på transport hem. Bredvid mig står min gambiska kollega. Längre bort på vägen kommer en lång och reslig man gående mot oss.

– Låt mig presentera dig för en av mina bästa vänner, säger min gambiska kollega. Den långa mannen presenterar sig som Mr Alieu Mansaray. Under en kort pratstund där på byvägen berättar han för mig att han, liksom jag är lärare. Han berättar att han ursprungligen kommer från landet Sierra Leone men att han tvingats fly med sin familj på grund av det då rådande inbördeskriget som råder mellan Liberia och Sierra Leone.

Mr Mansaray berättar engagerat att han har en dröm. En dröm om att en gång kunna återvända till sin hemby i Sierra Leone för att där starta upp en skola för de mest behövande barnen. Jag förstår av hans berättelse att många skolor tvingats slå igen under kriget och att många barn samtidigt förlorat sina föräldrar under de många rebellattackerna. Det står tydligt när Mr Mansaray berättade att behovet av att satsa på landets barn är stort.

Det är något med hans sätt att berätta som fånglar mig extra och eftersom få saker kan engagera mig så mycket som barns rättigheter önskar jag honom varmt lycka. Vi säger farväl och jag utgår från att detta är ett sådant möte man ibland får med spännande personer, men som blir till just bara ett möte – inget mer.

Ett par år senare får jag ett mail. I det står att en skola nu har startat och att åtta elever finns inskrivna. Först förstår jag inte vem som har skickat mailet men så efter en stund inser jag att det ju är Mr Mansaray, mannen från mötet på byvägen, som har gjort verklighet av sin dröm!

Jag svarar snabbt och fröet till en sporadisk kommunikation är planterad.

Vi byter tankar om pedagogiska idéer och Mr Mansaray lär mig om landet Sierra Leone.

Skolans elevantal växer och så småningom blir det dags att ge skolan sitt officiella namn. Jag får en förfrågan om jag kan tänka mig att låta skolan bära mitt namn "Lotta Elf Primary School". En ära förstås, men samtidigt känner jag mig tvungen att förklara för Mr Mansaray att jag förmodligen aldrig kommer kunna besöka skolan - mitt engagemang finns ju i Gambia och jag tror mig veta att jag aldrig kommer besöka och engagera mig i ytterligare ett land i Västafrika. .

Mr Mansaray svarar: "No problem", ord som senare blir lite av hans favorituttryck.

Då och då skickar jag ner skolmaterial i form av pennor och skrivböcker. Efter kriget, var allt sådant en bristvara och det kändes bra att kunna göra en liten men konkret insats. Det är när Mr Mansaray ska hämta en sådan försändelse på postkontoret i Freetown som slumpen gör

att en svenska hamnar bakom honom i kön. Mycket märkligt, eftersom Sierra Leone inte är ett land där det är lätt att hitta några svenskar och särskilt inte vid den tidpunkten när kriget just avslutats. Sofia, som den svenska tjejen heter, upptäcker att Mr Mansarays paket har en svensk flagga på sig. Hon blir nyfiken, knackar Mr Mansaray på axeln och frågar varför han får paket från Sverige. Mr Mansaray är inte sen att svara och börjar förstås berätta om skolan i Portee och inbjuder Sofia att komma med för ett besök.

Samma kväll får jag ett telefonsamtal.

– Hej! Mitt namn är Sofia. Du och jag känner inte varandra men jag har idag varit på "din" skola i Portee. Jag vet inte om du förstått det men där finns en massa barn som alla bär ditt namn på sina skoluniformer. Jag har förstått att du inte varit här så jag ringer egentligen bara för att säga att jag nog tycker att de har en sorts rätt till att få träffa dig och samtidigt tror jag att du faktiskt skulle behöva träffa alla barnen och lärarna.

När Sofia slutat berätta lägger jag på luren, går in till min man och säger:

- Micke, jag tror att du och jag ska resa till Sierra Leone.

Våren 2007 reser vi ner för första gången. Det blir inte den sista...